

Column Júlia: “In mijn beleving kon God vooral luid zwijgen”

De Jonge Theoloog des Vaderlands over ‘roeping’

Júlia Herku is in 2025 de Jonge Theoloog des Vaderlands. Als tiener wilde ze psycholoog worden, maar dat veranderde toen ze beseftte wat haar het meeste had geholpen toen ze het zelf moeilijk had. Dat was God. Als Jonge Theoloog des Vaderlands onderzoekt ze hoe gezinsstructuren de godsbeelden van mensen beïnvloeden. In deze columnserie volgen we wat Júlia meemaakt als Jonge Theoloog.

Luid zwijgen

Een paar maanden geleden begon mijn avontuur als Jonge Theoloog des Vaderlands. De uitreiking was ‘s avonds, tijdens de Nacht van de Theologie, maar de hele dag stond voor mij in het teken van deze gebeurtenis. Na mijn corveetaken in de leefgemeenschap waar ik woonde, dat wil zeggen: plees poetsen, begon ik aan mijn stille tijd.

Mijn stille tijd was allesbehalve stil. Ik was vooral zelf veel aan het woord. Het thema ‘roeping’ kwam ter sprake, iets waar ik vaak met Hem over praat. Ik zei weleens tegen anderen dat ik mij geroepen voelde, maar ik wilde geen woorden in Zijn mond leggen. Zijn stem moest *mij* ergens toe roepen, dus begon ik er regelmatig over tijdens het bidden, in de hoop iets te horen. Maar in mijn beleving kon God vooral luid zwijgen.

In de houdgreep

Zoals Jakob worstelde ik met God. Ik wilde pas uit gebed gaan, als ik Zijn zegen had ontvangen. Ik probeerde Hem in de houdgreep te krijgen door al mijn onzekerheden op te noemen. Onzekerheden waarvan ik dacht dat ze me zouden diskwalificeren voor mijn werk in de kerk – en mogelijk ook als Jonge Theoloog des Vaderlands – zoals mijn kennis, mijn leeftijd, mijn dyslexie, en ga zo maar door. Zo bleef ik worstelen, hopen op een weerwoord dat me gerust zou stellen, dat mijn onzekerheden zou wegnemen.

Ik probeerde Hem in de houdgreep te krijgen door al mijn onzekerheden op te noemen

Maar toen ik eindelijk besloot te zwijgen, werd ik naar Exodus 3 getrokken. Daar las ik hoe Mozes door God werd geroepen, terwijl hij zichzelf totaal ongeschikt vond voor de taak die hem werd toebedeeld. Pas toen Mozes klaar was met zijn eigen onzekerheden en zijn mond hield, sprak God. God ging niet in tegen zijn onzekerheden door hem te vertellen wat een geweldige en geschikte man hij was – iets wat ik ook graag van God zou willen horen, behalve het *man*-gedeelte dan. Nee, God zei: “Voorzeker, Ik zal met u zijn”.

Heilige grond

Na het lezen en herlezen van Gods woorden, begon het bij mij te landen. Ik had dan geen doornstruik die in de fik stond, ik verstond Zijn heldere stem niet en ik hoefde geen volk uit Egypte te leiden, maar op dat moment mocht ik net als Mozes mijn schoenen uitdoen. Waar iets van mijzelf plaatsmaakte voor meer van Hem, daar was heilige grond.

En wat wil ik graag dat Hij meer en meer grond inneemt in mijn leven. Ik voelde mij aangetrokken tot de titel Jonge Theoloog des Vaderlands, maar dacht dat ik niet goed genoeg zou zijn. Het verlossende inzicht was dat dat ook niet hoefde. God opende een deur, ik mocht naar binnen, en Hij deed het echte werk. Er was meer dan zwijgen.

Waar iets van mijzelf plaatsmaakte voor meer van Hem, daar was heilige grond

Make-up en bidden

Na deze semi-stille tijd kwam een huisgenootje mij helpen met mijn make-up en het uitzoeken van geschikte schoenen – bezigheden die nogal contrasteerden met mijn voorgaande worstelingen. Daarna bad ze voor me, een heerlijke combinatie die christelijke vriendinnen kunnen bieden: je

make-up doen en bidden. Haar gebed verzegelde de woorden die tot me hadden gesproken, en ik vond rust.

Ik ben trots op je

Voor de Pieterskerk in Utrecht sprak ik af met mijn ouders en (pleeg)broers en -zussen. Voor God en voor hen zou ik mijn bedankspeech houden die ik had voorbereid, bedacht ik me, of ik nou wel of niet de Jonge Theoloog zou worden. God was met mij, hoe dan ook.

God was met mij, hoe dan ook.

Mijn zus begreep niet echt waarom we er allemaal waren. Ze zei: “Ik ben trots op je, en daar gaat het toch om?” Ik staarde haar aan, vol zenuwen. Hoe kon ze zo nuchter zijn? Ik vroeg haar wat ze precies bedoelde. “Oh, sorry, sorry...”, zei ze. “Ik dacht dat je al niet meer in aanmerking kwam voor die titel.”

Daar stond ik dan, na al mijn dramatische gedachtespinsels, het luide zwijgen en de diepe openbaringen van die dag. Ik schoot in de lach. Wat heeft God toch een goed gevoel voor humor. Opgelucht stapte ik de kerk binnen. Gelukkig, dacht ik, hing het niet allemaal alleen van mij af.

Júlia Herku is vierdejaarsstudent Theologie aan de Christelijke Hogeschool Ede. In 2025 is ze de Jonge Theoloog des Vaderlands.